

DUTCH A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
NÉERLANDAIS A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
NEERLANDÉS A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Thursday 13 May 2010 (afternoon)
Jeudi 13 mai 2010 (après-midi)
Jueves 13 de mayo de 2010 (tarde)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Schrijf een commentaar bij **een** van de volgende teksten:

1.

- Hij scheurt bierviltjes en boetseert figuurtjes met de aluminiumfolie waarin zijn stuk chocola gewikkeld zat. Ik toon hem dat hij ook kaartenhuisjes kan maken met die bierviltjes, in plaats van ze te verscheuren, en ik ben er niet van te overtuigen dat ik daarmee een pedagogisch goede daad heb gesteld. De mensheid heeft te veel opgebouwd, als zijn generatie niet aan de afbraak
- 5 begint, krijgen we een ernstig probleem. Maar na te zijn ontmoedigd door een reeks ineenslopende kaartenhuizen verliest hij zijn aandacht en vooral zijn geduld, en trekt hij aan de hendel van de bingokast die met haar duizend lichtjes en muziekjes een paradijselijke, toverachtige indruk op hem maakt. Nu nog neemt hij er genoeg mee zomaar aan de hendel te trekken, hij gelooft nog dat de machine op zijn handelingen reageert, dat hij heer en heerser is van dat stukje paradijs.
- 10 Hij legt verbanden tussen zijn ruk aan de hendel en het geflikker van de lichtjes, verbanden die er niet zijn. Maar dat duurt tot er iemand een muntstuk in de machine gooit. Daar leert hij dat iedereen heel even god mag zijn als hij er maar voldoende voor betaalt. Zijn hersentjes hebben het te druk met de bewegingen van de cijfertjes die nu heen en weer knallen, oorzaak zijn van melodietjes. Het verbaast me natuurlijk niets dat hij, wanneer hij even plaats heeft moeten
- 15 ruimen voor iemand die zijn kans wou wagen, naar mij komt toegelopen en vraagt: “Papa, krijg ik centjes om op die machine te spelen?” Het is een gokmachine, grote mensen vinden er troost in dat men zich kan amuseren terwijl men zich verarmt, en voor kinderen is ze ongeschikt. Maar ik wil niet zeggen dat het een machine voor grote mensen is, ik zoek een argument dat hij begrijpen kan. Ik vond het zelf als kind telkens lullig als men mij zei dat het niet voor mij maar voor de grote
- 20 mensen was.
- “Dat is een machine voor de grote mensen, knul.”
 Door zijn rietje blaast hij bellen in zijn colaflesje.
 “Hoe lang is het nog, papa?”
 “Hoe lang is nog wat, jongen?”
- 25 “Voor mama?”
- Nog vijf uur. Hij heeft nog vele uren voor zich, ontelbaar moeten ze zijn, hij kan nog morsen met zijn tijd. Seconden, weken, uren, meters, liters, het zegt hem niets, maar hij doet geweldig goed alsof. Er bestaan geen inhoudsmaten voor de fantasie. Hij houdt van zijn moeder. Straks zal ik hem aan haar deur afzetten en zal hij in haar armen vliegen, de armen waarin ik verstikte.
- 30 Dit weekend vroeg hij het aan mij. Het was geen vraag, hij zei: “Jij houdt niet van mama!” en ik zei: “Neen, ik hou niet van jouw mama.” Dat moet hij onwaarschijnlijk gevonden hebben, dat iemand niet van zijn mama hield, dat zoiets überhaupt mogelijk was. Benieuwd wat dat volgens kenners moet gedaan hebben met zijn psychologie. “Maar van jou hou ik wel,” voegde ik eraan toe, vooral om hem niet te verontrusten. Hij weet niet dat ik net als hij blij zal zijn wanneer ik hem eindelijk
- 35 afsta aan zijn moeder. Ik ben zijn vader en zo zou ik me ook moeten voelen, maar ik ga er niet aan kapot dat ik hem slechts tweewekelijks zie. Ik mis hem nooit als hij er niet is, ik zou het geen straf vinden hem een jaar lang niet te zien. Vaders zijn voor alle dagen, nemen geen snipperdagen. Als hij er wel is, vind ik dat prettig, meestal, soms, ik sloof me uit om het hem naar zijn zin te maken, bied hem samen met mijn vriendin een manier van leven aan, waar hij mee doet wat hij wil.
- 40 Ik zie dat hij anders is opgevoed dan ik zou wensen, maar ik heb makkelijk praten, ik voed hem niet op. Een soort nonkel* van mijn eigen kind ben ik, vol energie als hij op bezoek komt.

Energie die hij in twee dagen uit mij trekt, zodanig dat ik tevreden ben als ik hem eindelijk terugbreng in de armen van zijn moeder en als een pudding uitgeblust in de stoel zak. De zorg voor een straathond neem ik liever op mij.

- 45 Hou ik van die kleine? Je moet voor elkaar gekozen hebben, opdat er sprake zou mogen zijn van “houden van”. Dus neen. Houden van, ik weet wat dat is. Mijn meisje en ik doen het, als zeldzame dwazen van elkaar. Ik kom ze bijna nooit tegen, de anderen die houden van elkaar, terwijl het helemaal niet moeilijk is. Weet ik nu. Liefde is makkelijk. En dat kind? God, hem gun ik het beste. Er zijn vele wegen die hij in het leven kan nemen en ik wil zijn atlas zijn.
- 50 Is dat pathetisch? Dat moet dan maar. Het doet mij iets als ik hem lachend rondjes zie tollen op de paardenmolen, dat ontroert mij. En mijn hart scheurt als hij jankend rechtop zit in zijn bed, omdat de spoken telkens te voorschijn komen wanneer een volwassene de slaapkamer heeft verlaten. Als dat “houden van” is, mij goed.

Dimitri Verhulst, *De helaasheid der dingen* (2006)

* Nonkel: oom

2.

Oktober

Zachtjes bloeit de zomer leeg.
De herfstwind laat de bladeren zingen
van het gezicht dat ik zo liefheb.

Steeds bleker smelt de zon.

5 Een laatste blik nog werpt zij
op de ogen, door het haar omlijst.

Nog even en de mond verdwijnt
in schemer. Maar niet in leegte.
Niet in schaduw van de tijd.

10 Mijn hand raakt nu de aarde.
Het wintergras staat voor de deur.
Nog slechts heel traag wil ik bewegen.

Niet vruchteloos meer zwoegen
met een vergeefse frons van pijn.

15 Nooit meer verstarren in verwijt

aangeschoten door de kogels
van het onzegbare. Niet meer
zinloos sterven telkens weer.

Nooit meer die leegte van de nacht
20 als uit de hemel sterren vallen--
hou mij dan vast en noem mijn naam.

Laat ons groeien, langzaam aan.
Laat ons elkaar verkennen.
Op laatst lijkt niets meer vreemd

25 of onverwacht. Vinden wij ons
troebel bloed voorgoed gezuiverd.
Klinken wij op alles wat ons rest.

Op alles wat nog door het open
raam naar binnen waait.

30 Drinken wij op ons bestaan.

Henriette Faas (2009) (ongepubliceerd)